

Pop Art

<https://www.tate.org.uk/kids/explore/what-is/pop-art>

Ve videu nám dívka Ellie představí své čtyři oblíbené věci: banán, její červený kabát, rajčatovou polévku a komiksové knihy. Vysvětluje, že název Pop -Art spojuje dva světy -pop a umění. Je to více než umělecké hnutí, je to životní styl. Trochu ztřeštěný úhel pohledu na svět. Je to mladý, odvážný a veselý pohled. Ukazuje, že život ve 40. letech byl nudný a šedý. V 50. letech lidé hledali umělé a půvabné věci. Hledají a chtějí mít bezproblémový život. Hodně nakupují a utrácejí, nechtějí se jen dívat na televizi, ale chtějí být v ní vidět. Poslouchají Beatles a Elvise, dívají se na kreslené grotesky a u toho jí popcorn. Řídí auta, stávají se slavnými...Pop -Art je všude okolo, znamená to populární umění, umění pro všechny. A kdo jsou jeho protagonisté?

Umělec Richard Hamilton řekl:Pop- Art je levný, mladý, vtipný, půvabný a pro všechny. Vyráběl bláznivé koláže plné fantazie, z módních časopisů.

Andy Warhol byl umělec, který používal technologii fotografie a tisku. Zářivé barvy a velká plátna. Vytvářel obrazy Marilyn , celebrit a stejně tak obrazy láhví Coca- Coly a plechovek Campbellovy polévky. Pop- Art byl revoluční, jeho umělci byli soutěživí.

Téma Warhola byla reklama. Lichtenstein vycházel z komiksových knih, Paolozzi dělal koláže a Minnie Mouse.

Lichtenstein používal v malbě kulaté tečky jako měly tištěné komiksy. Miloval komiksy a měl rád noviny a tisky. Pop- Art měl i ženské umělkyně. Obraz Jedna blondýna ve světě je od Pauline Boty.

Přidávala kousavý humor do svého umění. Pop- Art žil také mimo galerie.

Nicola L. vzala svůj červený kabát kolem světa. Z lidí ,kteří vystupují v její performanci vytvořila zástup.Nepoužila

žádné slavné tváře. Pop -Art může být přístupný pro všechny lidi na světě. V Iránu pracoval malíř a sochař Parviz Tanavoli. Stejně jako jiní popoví umělci ,i on vytvářel své umění z věcí, které už byly použity , vytvořil umění z odpadu. V New Yorku -Jean – Michel Basquiat kombinoval hip – hop a street- art. Pop je v televizi, v rádiu a na internetu. A na závěr myšlenka Andyho Warhola: Nevíme kde končí umění a kde začíná reálný život.